

„Naše pernatá křídla, obtěžkaná železem, nemohla nás už nést; ale naděje nám vytvářela křídla, která nás zdvihala.“

Vzpoua andělů, Anatole France.

I

DŮM NA PŘEDMĚSTÍ NEBE

První noc na Britských ostrovech jsme s Darjou strávili v hostelu v Manchesteru. Jak jsem vstoupila do toho domu, hned jsem se v čase vrátila o padesát let. Okamžitě na mě dýchla i ta dálka, protože takové prostředí jsem znala akorát ze starých zahraničních detektivek. A teď jsem tu měla přenocovat.

Nejdříve jsme obě táhly po schodech Darjin kufr do druhého patra, pak hned ten můj, a nakonec příruční zavazadla. Obě jsme si na letišti připláceli nadváhu, protože jsme nepřijeli na výlet, ale začít nový život. Na konci dlouhé chodby jsme našli naše oprýskané dveře 215. Otevřeli jsme je a uviděli čtyři kovové palandy s modrým povlečením. Okamžitě se na nás podívalo několik mužů se snědou pletí. Všude byly poházené boty a svlečené kalhoty. Vešli jsme dovnitř a vzali si volnou palandu hned nalevo u zdi. Kufry jsme s úlevou dotlačili vedle našich postelí. Bylo už dost pozdě, tak pozdě, že už nám nejel ani vlak do Llanrwst, což stačilo k tomu, abychom z letiště směřovali jen na Manchester Piccadilly, a pak přímo sem. Jen na jednu noc. Zítra na nás čekal přesun do Walesu. Spánek jsme nijak

neoddalovali. „Chci už odsud,“ hořekovala Darja, když jsme se převlékali ve sprchách. „Jo, možná jsme si nemuseli brát zrovna to nejlevnější, ale otázkou je, jestli by to bylo v dražším hostelu lepší,“ připustila jsem si smutnou pravdu a v ručníku se k ní otočila, „váženě teď nevím moc, čím tě uklidnit, protože hledám, čím utěšit sebe.“ Darja si jen povzdechla: „Jo, hostel jako hostel, tohle není domov. Alespoň, že nejsme v tom pokoji pro šestnáct lidí, který tu taky mají v nabídce.“ – „Tam bych nevlezla, ani kdyby to bylo zadarmo.“ A pak jsme šli rovnou do postele.

Nestarala jsem se o to, kdo tam s námi nocoval. Byl to zvláštní pocit usínat tak blízko cizích lidí. Jen to nejcennější, doklady, telefon a peníze jsem měla u sebe pod peřinou a doufala jsem, že se ráno vzbudím i s nimi. Ještě nedávno by mě sem nikdo nedostal, ale já si tak přála odjet. Pozorovala jsem stíny na zdi a uklidňovala jsem se, že pro posílení osobnosti nejsou podobné zážitky někdy na škodu. A umět vydržet i to, co má daleko k našim ideálům, je základem síly. Věděla jsem, že tu sílu v sobě mám. A mám jí hodně. Někdo pokojem stále chodil, ale neviděla jsem, kdo. A pak jsem usnula, což mě zachránilo od probdělé noci plné skličujících myšlenek a strachu.

Ráno mě potkala velká úleva. Místnost byla z poloviny prázdná a já jsem se štěstím zjistila, že mi nic nechybí. Rychle jsme se oblékali. Kluci na sebe pokřikovali, ale

nerozuměla jsem významu. Hádka se trochu přiostrčila. A pak se v peřině najednou objevila černovláska, která potají spala u jednoho z nich. „Je nejvyšší čas zmizet,“ sykla Darja v obavách. Šťastně jsme seběhli schody. Když jsme se ocitli venku, hledali jsme pekařství, abychom si obstarali snídani, a přitom si užasle prohlíželi Manchester. Po přiletu byla už tma, a tak jsme vůbec nic neviděli. Ani nevím, proč jsem se cítila tak volná. Snad proto, že ta noc už je za mnou, či jen pro tu úlevu, že se můj sen přijet do Anglie proměnil akorát ve skutečnost. Když jsem viděla první auto, jak jede vlevo, byl to tak silný, ale příjemný nezvyk. S vděkem jsem si užívala svoji dobrou náladu. Pozorovala jsem lidi, jak pospíchají do práce, všude bylo tak živo. A viktoriánské domy z červených cihel s vysokými okny mi dávaly jasně na zřetel – tady tě vítá jiný život.

Když jsme přecházeli na druhou stranu za poměrně slibným názvem *Bakery*, šli jsme opatrně jako prvňáci. „Je tu strašný zmatek,“ smála se Darja takovým tím lehce vyplašeným smíchem mezi slovy, jako když seděla na horské dráze a popisovala naše další okamžiky. To bylo uprostřed léta, kdy jsme tak toužili najít práci v zahraničí, ale z agentury se nám neozývali, a tak jsme hledali další nabídky sami. Zaujala nás jiná česká agentura, která nabízela před odjezdem přímý pohovor s anglickým zaměstnavatelem, který přijel do Prahy. Z patnácti lidí vybral si tři a my byli ty dvě šťastné. Všude kolem

jezdily černo-růžové taxíky ve tvaru broučků a pořád troubily na auta před sebou. A nikdo kolem se nevzrušoval. Na chodníku pospíchal kravaťák vedle punkera. Asiat míjel černocho. Jiný si za chůze četl noviny. A všem bylo dobře.

Byl to pro mě nový svět a já si v tu chvíli v sobě hrdě nesla své malé štěstí, že mohu být jeho součástí a nacházet se na počátku toho, že mám nyní neomezenou možnost ho stále objevovat. Nevěděla jsem, co nás potká dál, ale už jsem měla minimálně jednu hezkou vzpomínku. Na to, jak jsme se v ranním Manchesteru ládovaly donuty, a že jsme to ráno patřili mezi právoplatné Manchesterany.